

Sredi gozda pod Obranco pa je nenadoma stopil pred Leskovca divji mož. Leskovec se ga je tako ustrašil, da je v strahu komaj izustil: »Saj te jaz ne jagam!« — Divji mož ga je pustil v miru in šel svojo pot. ←

* * *

Gorjanski drvarji so nekoč sekali vrh Mužaklje zaraščen gozd. Vedeli so, da v bližini biva divji mož. Ker jih je bilo več, so ga klicali po imenu: »Herigar, herigar, oglasi se!« Divji mož se je oglašil vrh Krme pri Kleku. Njegov odgovor: Uhu, uhu! je odmeval daleč naokrog.

Tako so možje zvedeli, kje se klati ta čas divji mož. — Sklenili so, da ga ujamejo. Zvabili so ga v neko staro drvarsko bajto. Več močnih drvarjev se je spravilo nadenj in so ga zvezali. Ko so ga vlekli skozi Gorje, jih je prosil, naj ga izpuste. Obljubil jim je, da jim bo povedal, čemu počiva na gorjanskem pokopališču toliko ljudi.

Zrahljali so mu vezi in mu obljubili, da ga bodo izpustili. Divji mož jim je rekel: »Zaradi urokov.« Drvarji so bili s tem odgovorom tako zadovoljni, da so »Herigarja« takoj izpustili.

Ko so se dobro zavedeli, kaj jim je povedal, ga je hotel eden vprašati, kaj pomaga zoper uroke. — V tem je divji mož izginil, ne da bi vedeli kam. —

Tako so Gorjanci še dalje umirali za uroki. —

Fr. Bajt

Delo in Lenoba

Lenoba se je na vse pretege in z neverjetno gibčnim jezikom zaletavala v Delo:

»Nespametnež! — Delaš in se trudiš od jutra do večera, kakor da bi hotelo živeti na vse večne čase. Jaz pasem lenobo, a živim boljše kot ti. Stavila bi, da te preživim.«

»Pa staviva,« je odgovorilo Delo. »Časa imaš preveč, modrejša si od mene, pa vendar sprejem tvojo ponudbo.«

Lenoba je rekla: »Ti boš delalo, zaslužek bo moj; za plačilo boš pa dobivalo ostanke moje hrane.«

Globoko je vzdihnilo Delo. Z železno voljo in vztrajnostjo se je oprijelo dela. Vsakdanji zaslužek je prinašalo Lenobi, ki je vse božje dneve ležala na mehkem divanu in se mastila in redila. Delu je dajala le drobtinice, ki so padale z njene mize.

Delu so zaradi pomanjkanja hrane in trdega dela začele moči pešati. Lenobino sitnarjenje in zbadanje ga je tiralo v obup. Hotelo se je že vdati. Vendar pa je zaupalo v božjo voljo in se s poslednjimi močmi oprijelo dela. Z možgato vztrajnostjo in potrpežljivostjo je pričakovalo konec borbe.

Zgodilo pa se je, da Lenoba od lenarjenja ni mogla več jesti. Vrglo jo je na posteljo in neki nenavadni duh se je širil okoli nje.

Delo je imelo odslej več hrane. Vidno so mu naraščale moči. Ko se je nekega večera trudno in znojno vrnilo z dela, je našlo Lenobo v zadnjih zdihljajih. Komaj slišno reče Lenoba:

»Premagalo si me! Stava je tvoja! Zaradi preobitega ležanja mi je začelo gniti drobovje... Umiram...«

In Delo je dobivalo odslej vso hrano.